

Ziua ispășirii și a doua venire

28 iunie 2005

Gili Cârstea

Revin astăzi asupra pasajului din Maleahi 3, deoarece mi se pare interesant să înțelegem mai bine prioritățile lui Dumnezeu în planul de mântuire și concepția noastră despre a doua venire.

„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite. Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară” (Mal 3:1-4).

Deși acest pasaj este folosit în general pentru a ilustra a doua venire a Domnului Hristos, nu vi se pare interesant că sora White îl folosește în pasajul din Hristos Lumina Lumii în care vorbește despre scopul lui Dumnezeu de a locui în templul inimii (DA 161)? Deși expresiile sunt clare ca lumina zilei, noi ne complacem parcă să repetăm eroarea milerților la acest subiect. Pasajul spune că Solul legământului va intra „în templul Său,” dar nouă ne place să credem că aici este vorba despre venirea Sa pe norii cerului.

De aici credința căreia i se face astăzi multă publicitate în biserica noastră că sfinții ultimei generații vor scăpa de păcat abia în momentul celei de-a doua veniri, când vom fi schimbați în neputrezire. Această viziune denaturată nu este susținută de învățătura sanctuarului, nici de pasajul acesta din Maleahi.

Nu am crezut, și nu ni s-a spus că ar putea exista un eveniment mai important decât a doua venire. Și totuși ea nu este decât o consecință naturală, secundară, a celui mai important eveniment din istoria omenirii: Ziua ispășirii finale, ștergerea păcatelor. În această zi Solul legământului va intra „în templul Său,” iar legământul înseamnă scrierea legii – caracterul lui Dumnezeu – în inima omenească. Oameni păcătoși, dar care și-au dorit cu înfocare să primească neprihănirea lui Hristos, sunt făcuți părtași de natură divină. Păcatul este izgonit definitiv din templul inimii, unde se instalează pentru totdeauna Duhul Sfânt, un divin sistem de operare.

Această lucrare produce un grup de credincioși capabili să dea marea strigare, căci slava lui Dumnezeu strălucind în ei poate vorbi fără piedici acum. Lumea este pregătită și

interesată să vadă puterea lui Dumnezeu la lucru. Este momentul crucial, ziua cea mai glorioasă a evangheliei, când taina lui Dumnezeu se sfârșește, iar omenirii i se oferă ocazia să aprecieze efectele sistemului de guvernare divin aplicat asupra muritorilor. Mulți locuitori ai planetei vor fi fascinați și se vor alătura acestui grup, dar popoarele aflate sub controlul fiarei, balaurului și al profetului mincinos, vor declara că aceștia sunt cea mai teribilă amenințare la pacea și stabilitatea națiunilor, din toată istoria omenirii. Se emit legi drastice împotriva lor, în conflict deschis cu legea lui Dumnezeu și cu mult-trâmbițatul respect pentru libertatea de conștiință care pare astăzi să fie semnul unei societăți respectabile.

În acest moment, noi spunem că harul s-a închis, în sensul că fiecare locuitor al planetei a decis, în cunoștință de cauză, cărei civilizații dorește să aparțină. Din acest moment, sfinții rămân sfinți, iar păcătoșii păcătoși. Nu mai este posibilă nici o schimbare. În timp ce sfinții au devenit „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu,” păcătoșii au devenit plini de toată plinătatea demonilor; taina evlaviei și taina fărădelegii se maturizează simultan.

Odată lucrarea aceasta încheiată și sfinții sigilați, nu mai este nici un motiv pentru ca misiunea celor patru îngeri care țin vânturile să fie prelungită. Ei sunt eliberați din funcții, iar conducătorii planetei se pot bucura de libertate absolută, fără nici un amestec din partea lui Dumnezeu. Ei au făcut tot ce le stătea în putere spre a scăpa de intervențiile cerului în treburile lor. Dumnezeu le respectă libertatea. Îngerilor sfinți li se cere să nu se mai amestece în treburile pământului.

Numai că bătrânul pământ, ținut în viață doar de lucrarea slăvită a acelor îngeri, începe să strănute periculos, îngrozind pe locuitorii lui. Interpretând aceste fenomene ca o pedeapsă din partea lui Dumnezeu că religia oficială nu este respectată de acești eretici supărători, se ia măsura distrugerii lor fizice.

Ceea ce numim noi a doua venire a lui Hristos nu este decât o intervenție de recuperare a ostaticilor, a căror viață este primejduită de răutatea oamenilor sau de haosul creat pe pământ de „cele patru vânturi” pe care nu le mai controlează nimeni. Această intervenție nu este un eveniment prestabilit de Dumnezeu, și nici nu urmărește să realizeze vreo schimbare în caracterul cuiva. Ea va avea loc doar datorită faptului că ziua ispășirii finale a produs un grup de oameni părtași de natură divină, pe care omenirea nu îi va suporta în mijlocul ei așa cum nu l-a suportat nici pe Hristos, și a căror viață este primejduită.

Așa stând lucrurile, nu ar fi înțelept din partea acestei generații să fie mai preocupate de ziua ispășirii finale decât de gândul răsplătirii oferite la revenirea lui Hristos? Solul legământului așteaptă de mult timp acces liber în templul inimii, spre a curăți pe fiii lui Levi „cum se curăță aurul și argintul.” Și pentru ca lucrurile să fie cât se poate de clare, Maleahi ne oferă gândul lui Hristos: „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește. Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-l slujește” (Mal 3:17-18).

Ziua ispășirii pentru cei vii. Aceasta este ziua pe care o pregătește Domnul. Ce rost are să mai amânăm lucrarea acestui Sol al legământului?